

ZENTAI HIRLAP

HELYI ÉS VIDÉKI-ÉRDEKŰ TÁRSADALMI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
DEAK UTCZA 363. SZ.

Kéziratok visszaadására nem vállalkozik a szerkesztőség.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetési árak:

egész évre 4 frt., félévre 2 frt

Hirdetések és nyiltér díjazása megállapodás szerint.

Szt.-István kir. ünnepe.

„Hol vagy István király?
Teged magyar kíván.”

Minden népnek megvan a maga nemzeti ünnepe, nemzeti kegyeletének szentelt napja, melyet kiváló fényvel és hazafias lelkesedéssel szokott megünnepelni. A magyar nemzet holnap ünnepli legszebb, legdicsőbb és legmagasztosabb nemzeti ünnepét. Szent-Istvánnak, a keresztény Magyarhon megalkotójának, a magyar katolikus egyház lángbuzgalmú apostolának, a magyar nemzet első fölkelet koronás királyának, a tiszta vallásosság, a szeplőtelen erényesség, a ragyogó életszentség, a páratlan jótékony-ság, a fejedelmi kegy és bölcsesség, a valódi hazafiság és példátlan emberszeretet eme ritka élet- és példányképek ünnepel-jük holnap dicső emlékünnepe, melyet a törvényes királyaihoz mindenkor hű magyar nép a hála és hódolat, öröm és kegyelet legbensőbb érzetével szentelhet meg méltán, ülhét meg igazán!

Kettős ünnep ez reánk nézve, kik nemcsak magyarok, de magyar katolikusok is vagyunk: ünnepe az anyaszentegyháznak, ünnepe az egész magyar nemzetnek.

Kegyes anyánk, az anyaszentegyház évről-évre lerója kegyeletét e nagy fia iránt: minden év augusztus 20-án e nagy szent királyhoz méltó fényvel üli meg Szent-István király ünnepét. Mert dicsérendő szép szokása az már az anyaszentegyháznak, hogy ama dicsőült híveinek áldásos emlékét, kik míg e földi pályájukat futották, tántoríthatlanok voltak a hitben, erősek a reménységben, lángbuzgók a szeretetben és kimeríthetetlenek kifogyhatlanok ama magasabb erény-tettek gyakorlásában, melyek áldást hintve, osztva, míg egyfelől Isten nagyobb dicsőségét és az anyaszentegyház felvirágoztatását,

addig másfelől az emberiségnek üdvét, jólétét és boldogságát hathatósan előmozdítják, — évfordulatuk napján fényesebb egyházi szertartással is megünnepelni nemcsak azért, hogy ekkép az erényt megillető tiszteletnek kötelees háláját lerója, példányképeket állítson hívei elé buzdításul a követésre, hanem azért is, hogy pártfogókat szerezzen mennyben azok számára, kik gyöngeségük és bünsős voltuk öntudatában ezekre itt a földön nagyon is reá szorulnak, érzik azok szükségét.

De nemcsak egyházi, hanem nemzeti ünnepe is Szent-István király napja a magyarnak: méltó tehát és igazságos, hogy az egész magyar nemzet egy szívvel-lélekkel, igazi lelkesedéssel és őszinte kegyelettel ülje meg e dicső nemzeti ünnepet.

Ezer esztendeje lesz már ma-holnap, hogy a szittya-vitézek hős utódai a hon-szerző Árpáddal élükön elfoglalták e szép hazát a magyar nemzetnek. Hős karjaikkal megszerezték, kihulló véréikkel föl-szentelték hazánkat e hont, mely meg volt áldva kincs-termő hegyekkel, dúsan termő földekkel és halban dús folyókkal. Dülő csaták után meghódították számunkra a magyar Kánaánt, melyről azt szokták mondani, hogy az Isten is jó kedvében teremtette. Csak egy hiány-zott a magyar nemzet jólétéhez, az új haza megszilárdításához: a keresztény hit. A magyarok Istene Szent-Istvánt szemelte ki a magyar nemzet megtérítésére, és eme nagy munkára már születése előtt kiválasztotta.

E magasztos hivatásának Szent-István meg is felelt. Zsenge ifjú volt még, midőn a fejedelmi hatalom és méltóság minden súlyával ifjú vállaira nehezedett, de azért Istenben bizva el nem csüggedett. Éles eszé-vel csakhamar belátta, hogy a keresztény népek közé beekelt maroknyi magyar nép minden vitézsége mellett is csak úgy verhet erős gyökeret Európa szívében, ha eddigi túlharcias életmódjával szakítva, Jézus dia-

dalmas keresztlének enyhétadó árnyában esendesen megpihen: azért minden ügyeke-zetét hű magyar népének megtérítésére for-dította.

Roppant vállalat! Hol a férfi erő, mit a kezdet kezdete ki nem merit?! Egy erős, kemény, harczedett, háborúhoz és iszonyú csatákhoz szokott népet, mely eddig győzel-mes fegyverét — mint a világ réme — győz-ve-dúlva szerte hordozá, helyhez kötni; egy nemzetet, mely a dülő harcokkal járó rab-lást, pusztítást, gyilkolást megszokta, a béke és szelidség Fejedelmének fönsséggel lengő zászlaja alá hódítani és arra bírni, hogy kemény, büszke nyakát a keresztben meghalt Istenember édes igéje hajtsa. És Szent-Ist-ván első koronás királyunk, e roppant vál-lalatot sikeresen végrehajtotta, hű magyar népének megtérítését szerencsésen bevégezte.

A bálványoltárok helyén felállított sze-retet-oltárokról égbeszálló szeplőtlen áldozat-ok tömjénillata: a falvak és városok kör-vonalait messze tülemlelkedő nagyszerű temp-lomok égbenyúló tornyain díszlő szent keleszt ragyogása és a jámbor szerzetesekkel benépesített klastromok monumentális épü-leteinek koloszszerű alakja; a gazdag java-dalmakkal ellátott püspökségek és számos kiváltságokkal felruházott apátságok alapítása; áldástosztó jobbának annyi évszázadok enyé-szetével dacoló sértetlen fönntmaradása; a magyar szent korona tetején tündöklő apos-toli kettős kereszt fényes ragyogása, — min-den emberi nyelvnél hangosabban hirdetik Szilveszter pápának Szent-István követeihez intézett szavainak aranyigazságát: „Én csak apostoli vagyok, de ő valódi apostol!”

Igaz! Szent-István valódi apostola volt nemzetének és Magyarország az igaz hit sziklaszilárd alapjára fektette. Hogy a ma-gyar nemzet el ne merüljön a mindent fel-forgató európai mozgalmak zürzavaros áram-latábau; hogy e hon fennállását évszázadok sőt évezredekre biztosítsa: oda erősíté a kő-

A „ZENTAI HIRLAP” TÁRCZÁJA.

Bor mellett.

Héj, bort ide, huzzd rá cigány!
Élesztged a kedvemet:
Elhagyott egy barna leány,
Megcsalta a szívemet.

Majd talállok más szeretőt,
Nagy a világ, sok a leány...
Huzzd rá cigány, mert a kedvem
Nem 'tom, mintha fogyna már.

Ej, dehoggy foggy... csak egy perczig
Gondoltam a csalfára...
Huzzd rá a „Kék nefelejts”-et
Ez volt az ő nője.

Fölre a bort, ne huzzd cigány!
... virágyzik a tő mentén
Beteg vagyok, fáj a szívem
Nem sokáig élek én.

Reim Lajos.

Csak bátorság!

Tul estem a leánykérésen, völegény lettem. Sohse hittem, hogy olyan könnyen menjen. Nem volt semmi nevezetes előzménye ennek a rám nézve nagy fontosságú eseménynek. Ámatlan éjszakák, holdvilág-bámulat, sóhajtozás, epekedés, szerelmi ömlengés, illatos levelek, első csók sat. mind, mind hiányzott és mégis sikerült völegénynyé lennem.

Kinéztem a sok szép leány közül a hozzám illőt és mint a parancsolat, töltagast állt bennem rögtön a hirtelen szerelem.

Kihúztam magamat (még keztyüm is volt) és elmentem lánykérőbe azon szilárd elhatározással, hogy vagy a feleségem lesz, vagy pedig megmaradok továbbra is legény-embernek.

A bátorság és bizalom hű kísérőm volt egész a kis kapuig, de amint a kapun belül kerültem, mindkettő hűtlenül elhagyott. Talán már a megfutamodásra határozom el magamat, ha a válságos pillanatban nem lebeg felém Ő, kiért erre a nehéz munkára vállalkoztam.

Tölem telhető ügyességgel köszöntöttem egy tánciskolában tanult pukedli kíséretében és azután, amint a szemeközé pillantottam, egyszerre végem lett. Egy darabig nem tudom mi történt velem. Arra még emlékszem, hogy hirtelen melegen lett s úgy vettem észre, mintha a föld csakugyan forogna.

Valami ismerős csengés rázott föl kábultságomból s ez nem lehetett más, mint poháresengés. Körül tekintettem s láttam, hogy a szíves házigazda borral kínál. Fölvettem hát a nekem szánt poharat s abban a perczben teljesen magamhoz tértem.

A bor visszaadta elvesztett bátorságomat; egyet köszörültem a torkomon; egyet rántottam a labjimon és kirukkoltam a farbával.

Kevés szóval sokat mondtam: megkértem a kisasszony kezét. Szóval röviden, értelmesen végeztem.

Tettek ugyan némi ellenvetést, hogy a lány szegény, nines hozomány, sat. de én erre azt az

okos feleletet adtam, hogy én nem pénzt keresek hanem feleséget, még pedig olyat, aki egészséges mint a kisasszony, mert én családot akarok alapítani és csak egészséges anyától várhatom, hogy egészséges gyermekeim lesznek. (Jaj!)

Mire a végzőt kimondtam, már az én czim-beli menyasszonyom kívül volt az ajtón. Hiába vár-tam vissza, nem jött. De hát miért futott ki? hi-szen olyan szépen mondtam el, hogy mit várok a házaselettől, mintha csak paedagogus szólt volna belőlem. Leverten távoztam.

Harmadnapra nagy nehezen szóba állt velem s megkaptam hosszas rábeszélés után a rövid vá-laszt: igen.

Tul estem a leánykérésen, völegény lettem!

Könnnyen bucsút mondtam a legény-életnek, hisz meguntam, mert kifárasztott.

* * *

Csak bátorság kedves fiatalok, nem kell félni a leány-kérésről, hisz könnyen megy az! Lám én is milyen könnyen tul estem rajta. De ha nehezen menne is, megérdemli a fáradságot az a boldog-ság, mit egy jó feleség nyújt. Kifogyhatlan a figyel-mességben, a kedveskedésben, — még az ember gondolatát is iparkodik ellesni csak hogy örömet szerezhessen. Ezt mind tapasztalásból mondom, sőt itt ül velem szemben most is az én drágam és komót-sapka himzessel foglalkozik (a papucset még a mézes-hetek idejében elkészítette) csak hogy nekem örömet szerezhessen.

Föl kedves fiatalok! Siessetek, mert a lányok már türelmetlenkednek! Csak bátorság!

sziklára alapított anyaszentegyházhoz. S hogy „annyi balszerencse közt s oly sok vizsaly után” is egy hű anya vigyázó szeme örökdíjék az igaz hit ezen új, zsenge ültetvénye fölött: Magyarországot Mária nevére betáblázta a menyországba, midőn országát és hű magyar népét halálos ágyan, életének utolsó és legfontosabb percében az ő édes anyai pártfogásába ajánlotta.

És ha visszatekintünk a letűnt századok folyására és figyelemmel vizsgáljuk szeretett hazánk sorsát a már-már letűnő első ezredév alatt: önkénytelenül is meg kell hajolnunk a hamisítatlan történeti tények előtt, melyek hangbetűvel hirdetik az utókornak, hogy e hon felett csakis akkor lebegett jólét és boldogság angyala, midőn a hit és vallás volt vezéresillaga, melyet híven és eltántoríthatatlanul követett; a magyar nép csakis akkor volt igazán nagy és hatalmas, midőn az igazi vallásosság hatotta át minden egyes tagját; e hon, e nemzet csakis akkor örvendett a többi nemzetek részéről méltó elismerésnek és kiváló tekintélynek, midőn Istent ismerte legfőbb urának s jó és balsorsban egyaránt az égre tekintett. Szóval: addig volt a magyar nép igazán nagy, hatalmas és boldog honi földön, míg hű maradt Szent-István dicső örökségéhez.

Bár a visszavonás lelke sohase férközött volna közénk; bár a kéz, mely oltárt emelt oltár ellen s a hitben egyesülve volt testvéri kebleket egymástól elszakítva, sohase érte volna el honunk határait; bár az álliberálizmus romboló szelleme, mely vakmerő kezekkel döngeti e hon szilárd alapját s végveszélybe akarja dönteni a keresztény alapokra fektetett család csendes boldogságát, sohase talált volna utat a honfiak szívébe: hogy volnánk mindnyájan, egyek kiknek e szép földet adá hazánkul a magyarok Istene.

Azonban sajnos! „rosz idöket élünk, rossz csillagok járnak.” A koros unokák elfecsérelték Szent-István gazdag örökségét. Az igaz hit világának elhomályosultával megváltoztak az erkölcsi kötelek, mely a magyar nemzetet egy hatalmas és erős néppé fűzték össze; a jámbor vallásosságot kigúnyoló szabadoncz eszmék szabad porázra eresztésével a dühös szenvedélyek fékei megtárgultak s vak dühükben felforgatással fenyegetik a társadalmat. A legutóbbi elszomorító események méltó megdöbbenésével tölthetik el a hon hű fiainak szívét, kik onnan felülről várják a biztos segítyt s eme fohászszal néznek föl az égre: „Hol vagy István király? téged magyar kíván.”

Amerikai tanulmányutam.

Irtá: Kovács Pál államvasúti főmérnök.
(Folytatás.)

Az iparszarnokban, ebben az óriási épületben voltak összehalmozva az öt világrész círcsült népeinek házi berendezései, valamint azok a fenyűzési cikkek és tárgyak, melyeket nagyon sokan csak itt láttak először s talán utoljára. Fenyűzési cikkekben, mint mindenütt, úgy itt is a francziák voltak az elsők; s noha már Amerikában is általában ismerik jó izlésüket, de e kiállítás által még jobban gyarapították és terjesztették hírnevüket. Akárhány olyan franczia kiállító volt az iparszarnokban, ki minden kiállított tárgyára kapott több megrendelést. Különösen a franczia bronce-árúkat, szalonberendezéseket, női divat árúkat és egyéb fenyűzési cikkekkel keresték nagyon. Ezek után jöttek az angolok, németek, belgák az ő különlegességeikkel, melyek mind igen keresettek voltak. Büszkek lehetünk rá, hogy Zsolnai kiállított majolikáit is igen megkedvelték, sőt Chicágóban a nagy boulevardon egy előkelő nagy kereskedő fenyesen berendezett otthonában Zsolnai remek majolika tárgyait is látni lehetett.

Valóságos világvásár volt még a japáni pavilonban is: az idegen nemzetek között nekik jutott a legnagyobb terület s mivel minden tárgy eladó és azonnal elvihető is volt, a folytonos vásár képét tárta a nézők elé.

Az iparszarnokban, mindenben Európa volt a győztes, egyedül az órapáran nem. Ezt a svajcziak is kénytelenek voltak beismerni. Egy genfi óras ennek okát a következőkben adta meg: Amerikában napról napra újabb meg újabb találmányokkal lépnek fel s minden feltaláló oda törekszik, hogy a már meglévőnél egyszerűbbet, jobbat és olcsóbbat állítson elő, s ma már meszeszerű óra-

szervezeteket lehet látni a forgalomban. Így a kiállítás alkalmával 75 centért (nem egészen 2 frt) egy másodpercet is mutató órák lehetnek kapni, mely egészen jól jár. Ezeket azután, mivel különlegeségükön fogva igen keresik, nagy mennyiségben gyártják s küldik szét az egész világra. De nemcsak ilyen primitív órák gyártásával foglalkoznak ma már, hanem a legfinomabb kronometerekkel is, és ezekben ép úgy utolérhetetlenek, mint amazokban.

Szép volt a kertészeti kiállítás is. Ebben Brazília, Kalifornia és Mexikó excellált.

A képművészetek kiállítását lehet mondani, hogy — csekély kivétellel — Európa rendezte be. Amerikaiaktól igen kevés volt kiállítva s az a kevés is igen silány volt, mert általában kevesen foglalkoznak művészettel, izlésök finomnak nem mondható, ők inkább praktikusságukkal tűnnek ki.

Igen érdekes volt a női kiállítás. Ebben a nagy csarnokban csupán női munkák voltak kiállítva: a legmagasabb művészettől kezdve a hárisnyakötésig mindent lehetett itt látni. Nagyonbízott azonban itt is Európából származott tárgyak voltak kiállítva, mert Amerikában ilyesmivel nem foglalkoznak a nők. Az amerikaiak praktikus leleményességének netovábbja volt a kisderek kerije. Ez egy körülbelül 80 m. négyszögű terem volt, s itt helyezték el a kiállítást látogató szülék az 1—3 éves gyermekeiket. A kiállítás részéről tizenkét gyermekkertésznőt alkalmaztak, s ezek vették gondozás alá a kicsikéket. Eleették, itatták, altatták őket vagy játszottak velük; s mindezt 45 centet fizettek a szülék naponként.

A mindenféle halászati sport sehol sincs oly nagy mértékben elterjedve, mint az Egyesült Államokban. Még a lekisebb falvakban is vannak halászati egyesületek, melyekben egész könyvtárak vannak csupán csak a halászatról és haltenyésztésről a tagok részére. Egy különlegességet képezte a kiállításnak a pompás halászati csarnok. Ki voltak itt állítva az édes vízben és sós vízben tenyésző mindenféle halak, fajok szerint elkülönítve. Az édes vízben tenyésző halak üvegmedencéit a Michigan tóval kötötték össze, s folytonosan cirkulált benne a víz, úgy hogy állandóan friss vízben voltak a halak.

Ugyancsak ebben a főpavilonban mutatták be a modern haltenyésztéssel járó műveleteket és e célra használt különféle berendezéseket.

Az egyik oldalpavilonban lehetett látni a kereskedelemben lévő szárított, sózott, füstölt és egyéb-ként előállított halak mintáit és készítés módját. A harmadik pavilonban a halászati cizlokra szükséges és használatban lévő készülékek és egyéb berendezések voltak kiállítva: a bálnavadásztól a legegyszerűbb horgászó berendezésekig. Érdekesek voltak azoknak a gőzhajóknak mintái is, melyeket a nagyobb városokban lévő halászati klubok szoktak horgászati kirándulásokkor az Óceánon használni.

Ez a kiállítás meggyőzhetett mindenkit arról, hogy mily fontos kereskedelmi cikk a hal egyes országokban.

A Columbus-kiállítás egészben és általában jól sikerült. Az amerikaiak mint mindenben, úgy a kiállítás rendezésében és a jövedelem fokozásában is kifogyhatlanok voltak a leleményességből. S mindezt úgy rendezték, hogy nem csak a jövedelmet szaporították, hanem még a kiállítás fényét is emelték. Augustus elején 60—65 ezer között változott a kiállítás látogató közönség naponkénti száma, a mi csekély volt; ily gyér látogatóra nem is számítottak. Ezt látván a rendező igazgatóság, megkezdte az egyes államok nagyobb városok, más-más nemzetiségek és a történelmileg nevezetesebb napok megünneplését; s ettől az időktől fogva napról napra szaporodott a látogatók száma, mert minden napra esett valamely megünneplendő nap, melyet egyik vagy másik állam megünneplelt. Az ilyen napokat már jó előre hirdették az újságok s mindegyik állam vagy nemzetiség iparkodott túltenni a másikon, nem csak külső fényben, hanem számszerűtlen mennyiségben is. Egyes ilyen napokon valóságos diadalmeneteket rendeztek, s ezek vonzólták a nem hozzájuk tartozó közönséget is.

Igy a többek között az osztrák-magyar napot aug. 18-án, királyunk születése napján tartotta meg az ottani osztrák-magyar kolónia. Már kora reggel talpon volt az egész város, hogy lássák az imponáns menetel, melyet a lapok előre jeleztek. A menetet árvalányhajjalapos, magyar eskóruhába öltözött lovasbanderium nyitotta meg; ezeket fölpatkázott sorszámu, végtelen hosszú kocsisor követték, melyekben a kolónia tagjai családjaikkal foglaltak helyet; ezeket pedig az ott tartozó osztrák-magyar egyesület munkástagjai követték négyes sorban gyalog. A menet Chicágó legelső útján, a 18—20 emeletes palotásorokkal szegélyezett széles Michigan avenun haladt végig és így jutott ki a kiállításba. Aznap délután diszgyűlése volt a kolóniának a kiállítási zeneacsarnokban, mely a legerősebbek köze tartozott. Ugy a kivonáson, mint pedig a diszgyűlésen a Chicágóban tartozó osztrák-magyarok mind résztvettek. De nemcsak azok vettek részt, a kik még a miénknek vallják magukat, hanem nagyon sokan voltak olyanok is, a kik nyelvüket már rég elfelejtették, sőt olyanok is, a kik ott Amerikában születtek, de ősök iránti kegyelethöl-

esatlakoztak a kolónia tagjaihoz. Mikor a diszgyűlésnek vége volt, a kolónia tagjai nemzeti viseletükben csoportonként szétoszlottak a kiállítás területén, s e napon annyi magyar szót lehetett hallani a kiállításon, mintha csak itthon lettünk volna. A kolónia tagjai nagyonbízott iparosok és kereskedők, a kik már régebben laktak odaát. Többekkel beszélve majdnem kivétel nélkül oda nyilatkoztak, hogy nem szándékoznak ők ott maradni, s alkalom adtán ha egy kis pénzt szereztek, visszajönnek megint. A magyar munkásokat igen szeretik, mert az iparosok és kereskedők nagyonbízott szorgalmas és józan fiatal emberek, a kiket még a benszülött munkások is leginkább túrnak.

Aug. 17-én királyunk születésnapja előestéjén a kolónia előkelőbb tagjai és a kiállító Chicágó legelső szállójában a „Lesington Hotel”-ben fényes bankettet rendeztek, melyet így ír le tudós földünk: 86-tan votunk, s daczára hogy köztünk a magyar egyesület fáradszón elnökén, Horváth Gyula, elnököl jeles műépítészen kívül, ki egyuttal másodelnök is volt a rendező bizottságnak, csak nyolcezan voltunk magyarok, a Rákóczi-indulóval nyiták meg a bankettet. Később pedig az osztrákok maguk kívánták a magyar nótákat, melyeket egy s z a b a d k a i cigánybanda húzott mindnyájunk meglegedésére. A banketten résztvett a nem rég oly szerencsétlen véget ért chicágói főpolgármester: Harrison is, ki egyik toszljában nagyon elismerőleg nyilatkozott az ott lakó magyarokról.

Igy ment ez azután minden nap és ez egész új életet öntött a kiállításba és versenybe hozta az államokat és az Egyesült-Államokban tartozó különböző nemzetiségeket. Az ilyen ünnepek napról napra fokozták a kiállítást látogató közönség számát úgy, hogy három hét eltelle után már voltak olyan napok is, melyeken kétszáz ezernél többen voltak a kiállításban. Különben nagyon elősegítette ezt a kiállítási igazgatóság tapintatos rendezése is; a mennyiben nemcsak a nagy zeneacsarnokot és egyéb hasonló épületek termeit bocsátotta az ünneplő közönség rendelkezésére, hanem gondoskodott mindennap más-más mulattató szórakozásról is.

(Folytatjuk.)

Zenta város járda-szabályrendelete.

1. §.

Minden ház- és telektulajdonos a járda költségeit tartozik viselni az alábbi módzatokkal.

2. §.

1.) Az I. járdakerületeket a következő utcák és terek képezik u. m.

Főter, Hid-uteza, Eötvös-uteza, Szabadkai-uteza, Uri-uteza, Jókai-uteza, Hold-uteza, Deák-uteza, Kossuth-uteza.

2.) A II. és III. járdakerületbe tartozó terek és utcák megállapításának joga a városi képviselő-testületnek tartatik fenn.

3.) Az első járdakerületben a járdaköltséget fele részben a ház- és telektulajdonosok, fele részben a város közönsége viseli.

4.) A II. és III. járdakerületekben a telektulajdonosok hozzájárulási kötelezettségének mérvét a következő 5.) szerint az adó aránya alapítja meg.

5.) Ha bármely járdakerületben oly ház és telektulajdonos fordulna elő, kinek összes évi államadója 6 frt 20 krt nem tesz ki, a járdaköltségek viselésétől teljesen mentes s helyette a költséget a város közönsége viseli, a ki pedig 6 frt 20 kron felül 10 frt-ig fizet egyenes államadót, az az előállítás költsége 25 %-val; ezen felül pedig vagyis: 10 frton túl fizet egyenes államadót az a 2. §. 3.) szerint 5 %-kal járul az előállításához.

3. §.

A járda egy méternél keskenyebb, négy méternél szélesebb nem lehet.

A járdák szélességét, minőségét az építészeti bizottság meghallgatásával a városi képviselő-testület állapítja meg véglegesen.

4. §.

A véglegesen megállapított (3. §.) járdák iránt a nyilvános árlejtést a képviselő testület rendeli el, az határoz annak eredménye fölött s hagyja jóvá a vállalkozóval kötendő szerződést.

A járda építése az Elöljáróság felügyelete s ellenőrzése mellett történik. Ez készíti el a minden egyes érdekeltre eső aránylagos költség kimutatását, mely véglegesen a képviselő-testület által állapittatik meg.

A költségek megállapítása ellen felebbezésnek van helye másodfokban a törvényhatóság közgyűléséhez, harmadfokban a belügyministerhez.

5. §.

A megállapított járda-költség a fizetési meghagyás kézbesítésétől számított öt év alatt, öt egyenlő részletben fizetendő és közadók módjára szedetik be.

6. §.

Az utcákon és tereken keresztülvezető-járdák kiépítése, valamint a járdák javítási költsége a város közönségét terheli.

7. §.

Kötelesek a ház-és telek tulajdonosok házuk

és telkük utcai vagy térre eső egész részén a szerbtövis vagy egyéb gazt rendszeren kiirtani, a gyalog járókat nyáron naponként való seprés és locsolás, télen pedig naponként és minden havazás után seprés által tisztán tartani, havas, fagyos időben azt a szükséghez képest homokkal beszórni, valamint a gyalogjárók mellett a vízvezető folyókákat házuk és telkük egész hosszában állandóan tisztán tartani, végül ezen vízvezető árkon keresztül telkük kocsijárájánál az egyforma végezt a városi Tanács által meghatározott minőségű hidat építeni s azt jókarban tartani.

8. §.

A járdáknak hordozható kirakatok árucikké, vagy egyéb tárgyakkal való elfoglalása, vagy ilyeneknek a járdára vagy a járdán kívül eső térre való kirakása tilos.

Árucikknek a boltok ajtajára vagy a falban erősített fogásokra való kifüggesztése vagy kiaggatása a mennyeiben az árucikk a boltajtó oldalán túl a járdára érne, miután ez a szabadszabályokat nehezíti s a járó-kelőkre alkalmatlan, szintén tilos.

Tágas helyeken és ott, a hol a közlekedés nem akadályoztatik a rendőrkapitányság meghallgatásával a városi tanács megengedheti, hogy a városi pénztár javára és a városi tanács által meghatározott díjak fizetése mellett ezukrárdák és nagyobb kávéházak előtt a járdán vagy azokon kívül asztalok és padok elhelyeztessenek.

9. §.

Állandó kirakat tartályoknak (portale) állítására a tanács engedélye kívánatik s ezért a tanács által meghatározandó díj fizetendő a házipénztár javára.

Ezen engedély a tanács által bármikor visszavonható ha azt közlekedési, rendőri vagy egyéb köztekinetek kívánatossá teszik a nélkül, hogy ez okból az illető érdekelt bármilyen kártérítést igényelhetne.

10. §.

Ponyva-ernyőket ezek feszítő rúdjaik és lámpákat a járdára főlé csak is a talajtól számítandó 2-20 méternyi magasságban lehet alkalmazni; a ponyvákat a földhöz zsineggel vagy póznákkal megerősíteni nem szabad.

A ház utcai főfalában megerősített a közvilágítást akadályozó kiálló czéglablák ezen szabályrendelet életbeletételtől számítandó 3 hó alatt eltávolítandók.

11. §.

A járdák rongálása tiltva van, valamint tiltva van a járdákon bármiféle nyílásokat hagyni, vagy készíteni, a hol pedig ilyenek vannak a szabályrendelet életbeletételtől számítandó 3 hó alatt eltávolítandók.

12. §.

Az ezen szabályrendelet ellen vétők vagy ellene eselekvők kihágást követnek el és a mennyiben eselekményök nem az 1879. évi XI. t. cz. 119. §-a alapján büntetendő, 50 krtól 20 frtig terjedhető pénzbüntetéssel, a büntetés pénz behajlatlansága esetén pedig megfelelő elzárással sújtandók.

Ezen büntetésen felül a rendőrkapitány feljogosítottatik, hogy az elmulasztott vagy szabályellenes teljesített munkákat az illető ház és telek illetve bolttulajdonos terhére hatóságilag eszközöltesse, illetve eltávolíttassa.

13. §.

Ezen szabályrendelet végrehajtásával a rendőrkapitány bízatik meg s kihágások eseteiben eljár elsőfokban a rendőrkapitány, másodfokban a vármegyei alispán, harmadfokban a m. kir. Belügyminiszter.

14. §.

Az 1879. évi XI. t. cz. 119. §-a alapján kiszabott pénzbüntetések befolyt összegek az 1892. évi XXVII. t. cz. 3. §-ában jelzett czéokra a jelen szabályrendelet alapján kiszabott és befolyt pénzbüntetések pedig a városi szegényalap javára fordítandók.

A fenti járda-szabályrendeletet a nagymélt. m. kir. Belügyminiszter f. évi július hó 27-én jóváhagyta.

Különfélék.

Ünnepélyes mise. Ő felsége I. Ferenc József születés napján, augusztus hó 18-án reggeli 9 órakor a helybeli rom. kat. templomban ünnepélyes istentisztelet tartatott, melyen ugy egyséke, mint a hatóságok igen szép számmal voltak jelen. A misén nagys. és főtisztelendő Appel Ebe apát-plébános ur celebrált fényes segédlettel, míg a kóruson Szűzenyi Gyula I. kántorunk tanítványai; a polg. iskolát végzett növendékek énekeltek igen szép sikerrel. Holnap Szt.-István ünnepén fel 9 órakor ismét énekes mise lesz, melyre ezenel felhívjuk Zenta város művelt közönségének becses figyelmét.

III-ik gyógyszer-tár Zentán. A belügyminiszter egy harmadik gyógyszer-tár felállítását engedélyezte Zentán és annak személyes jogát Chyzer Kálmán okleveles gyógyszerésznek adományozta. A gyógy-

szertárt egy éven belül meg kell nyitnia és pedig a Kossuth-utca egyik belső sarkán, esetleg a sarkok közelében, a Főtéren. Mint értesülünk a gyógyszer-tár helyisége már ki van bérelve, még pedig igen szép és forgalmas helyen. Vuits Pál ur házában.

Alapítványi helyek. Zenta város tanácsa közhírré teszi, hogy Král Mária által tisztelt nőárvák részére alapított két, egyenkint 11 frt 55 krral javadalmazott alapítványi hely jött üresedésbe. Pályázati határidő 1894 évi okt. 10. A feltételek megláthatók a városi tanács katonaiügyi osztályánál.

Nincs pályázó. A kereskedelmi miniszter Szegeden fa és fémipar szakiskolát állított fel, internátussal összekötve, hol a felvett tanulók nevezett iparágakban szakszerű, alapos kiképzést nyernek s szigorú felügyelet alatt állanak. Zenta város ezen iskolánál egy évi 120 frtos ösztöndíjas helyet létesített zentai fiu számára s erre nézve a pályázatot kiírta. Azonban megessett Zenta városán az a szegénytelen dolog, letelt a pályázati határidő és nem akadt pályázó. Persze az ösztöndíjas hely nem fog betöltetlenül maradni, oda lesz adományozva más városbeli kérelmezőnek.

Értesítés. Czehe Győző ur a zentai közs. tanintézetek igazgatója, mint a Magyarországi Tanítók Orsz. Bizottságának tagja a Szt. István napján tartandó évi nagygyűlésre, Debreczenbe utazott. Távollétében Bakody Márton a közp. népiskola IV. f. oszt. tanítója fogja hivatalában helyettesíteni. Hivatalos órák naponta d. e. 8-11-ig.

Ingatlanok forgalma Legutóbbi kimutatásunk óta, a zentai telekkönyvnel a következő ingatlanok kerültek átírás alá: Kamrás Mária és Agó zentai 1250 sz. háza 200 frtért Kamrás Ferenczre. — Kamrás Mária és Irsei zentai 1 lánca földje 600 frtért Kalmár Ernést és nejére. — Nesity Lázár zentai 2266/a sz. háza 100 frtért Birczin Blagojára. — Tyórity Pajóné moholi 1 lánca földje 385 frtért Karakás Arkadiára. — Marity Darinka és Persza martonosi 647 sz. háza 140 frtért Marity Dusánra. — Kéri József és neje martonosi 245 sz. háza 40 frtért Kéri István és nejére. — Gombosné Boros Verona zentai 1 lánca földje 650 forintért Erdélyi Ambrusné Tót Borbálára. — Kis István és neje zentai 1 lánca földje 700 frtért Miskeiné Pap Rozáliára. — Kalmár Kelemen adai 1 lánca földje 400 frtért Kalmár Antalra. — Kalmárné Fényzsarusi Anna zentai 1/2 lánca földje 200 frtért Fényzsarusi Mártonra. — Győri Teréz és Borbála zentai 1 lánca földje 300 frtért Győre Istvánra. — Fekete István ó-kanizsai 1/2 lánca földje 200 frtért Kriskáné Fekete Viktorra. — Maletás Mária moholi 1 lánca földje 470 frtért Maletás Stéva és nejére. — Lavieskáné Hatala Erzsébet zentai 1 lánca földje ajándékozás folytán Nagy Dani Ferenczre. — Gyuresikné Németh Katalin zentai 822 sz. háza ajándékozás folytán Gyuresik Mihályra. — Tót bojnnyik Istvánné Gombos Julia zentai 416 sz. háza 1660 koronáért Nagy abonyi Menyhértre. —

Zsebtolvajlás. A lefolyt zentai országos vásár alkalmával, noha a rendőrség és a csendőrség a legnagyobb éberséggel figyelt a gyanus személyekre, három zsebtolvajlást eszt fordult elő. Valmennyit Lakatos Sándorné Nagy Rozália szabadkai illetőségű nő követte el. A tolvajlásokat a vásári panorámában üzte, hol a látványosságok a szemlélő figyelmét lekötötték. Minden ügyössége daczára rajtaérték s most a járásbírósnál hűsöl.

Késelés. Nem hiába fogja ránk bácskaiakra a roznyelvűség hogy: „bácskai-bicskás.“ Hát a mi igaz, az igaz és valjok meg az igazat, bizony vannak bácsországbán sokan, a kik szörnyen értik a bicskával való manipulációt. Ilyen bicskástempóban tűnt ki Gyulai János ó-kanizsai polgártársunk is f. hó 13-ára virradóra, az ó-kanizsai csárdában. Történt pedig a dolog akként, hogy Vass Pál adorjani esapláros kedvet kapott egy kis anyagi eszöndesre, de miután ebbeli vágyát saját esapszékében az élelmes gányók között ki nem elégítette, gondolt egyet és illa berek, nádak erek ki zárándokolt vasárnap délután az említett csárdába, hol jó beborozva, egész éjjel át folyt a eszöndes. Vass Pálra vigan kacsingatólt a szerenese istenasszonya, elanynyira, hogy mire pitymallott, Gyulai pénzeszéke is Vass erszényébe vándorolt. Gyulai János ekként megpénzeltelelve érezvén magát, segítségért bicskájához folyamodott és az elnyert pénz visszaadását megtagadó Vass Pált úgy össze szurkálta, hogy ez most élet halál között lebeg, Gyulai pedig a járásbírósnál börtönben elmékedik a ferblí pusztító következményeiről.

Budapest emelkedése. Hogy mily rohamosan fejlődik a fővárosunk, igazolja ama izzólámpa, kémikai, fizikai, beszéleti, és bakteriológiai úv egymás z e r g y á r, mely a „Seregélyi Plechati és Társa“ czég tulajdonában Kimizs-utca 10. sz. alatt forgalomba hozatott. Az üvegműszer remeke produkáltatik e gyárban, melyhez hasonló kevés van a külföldön. Az üvegdíszmű, karácsonyfádsz és művirágok készítése oly művészettel vannak tökéletesítve, hogy nemcsak a bécsi és lenbergi, hanem a budapesti ezredéves kiállításához már eddig is rohamosan érkeznek a megrendelések. A napokban kereskedelmi miniszter több szakbiztos kíséretében meglátogatta a gyárat s legnagyobb meglepedésnek adott kifejezést. Mint Budapest egyik érdekes látványossága, bárki által meg is tekinthető.

Szerencsétlenség. Uvalin Julka szívacei illetőségű 16 éves leány f. hó 10-én az adai szállásokon, saját vigváztatlanságából a gözeséplő dobjába esett és a ballábát összezúzta. Eszmélet len állapotban, közel az elvérzéshez szállították a z adai kórházba, hol ápolás alá vétetett.

Házásás. Dukai János martonosi szállási lakos házfalát f. hó 2-án éjjel, ismeretlen tettesek kiásták, de mielőtt fáradozásuk gyümölcséhez juthattak volna, az éber háziak által elriasztattak. A tettesek kinyomozása folyamatban van.

Tűz. Moholon f. hó 8-án d. e. Jepsurszki Váta háza kigyult és leégett. Minden körülmény arra vall, hogy maga a ház gazdája gyújtotta fel, miért is ellene a járásbírósnál a feljelentés megtéttett.

Lopás. Jovánovits Lázár moholi jegyzőtől mult hó 31-én ismeretlen tettesek elloptak 8 szák buzát. A nyomozás, mint rendszeren folyamatban van.

Ó-kanizsai tüzek. Mult hó 23-án Losonc János ó-kanizsai lakos istállója kigyuladt és leégett. Másnap Domonkos Mátyás szalma-kazla égett meg. — Jul. 31-én pedig Borsos Péter háza borult lángba és a padlison levő buza-készletével együtt a lángok martaléka lett.

Csalási kísérlet. Karakás Gábor moholi lakos a csendőrségnél panaszkodik, hogy Ardelján Pájó földvári ember erővel ki akar csalni tőle 500 frtot. Azt igéri, hogy azon a pénzen több ezer forint hamis pénzt fog beszerezni. A csendőrség Ardelján Pájó ellen a vizsgálatot folyamatba tette s kiderült, hogy a hamis pénz beszerzése csak mese és Ardelján Pájónak nem volt más szándéka, mint ennek az ürügye alatt Karakástól 500 frtot kicsalni. Csalási kísérlet miatt a feljelentés megtéttett ellene.

Elcsipett libatolvaj. Nagy Ferenc Urbán és Horgosi Péter zentai lakosok libáit valaki ellopta f. hó 14-én éjjel. A csendőrség folyamatba tette a nyomozást és ezuttal nem eredménytelenül, mert a tolvajt másnap Százi Döme ó-kanizsai lakos személyében megtalálta s bekísérte a zentai járásbíróshoz.

A „Külföld“ című, Cserhalmi H. Irén és Gerő Attila budapesti jönevű írók szerkesztésében megjelent lap valóban a legértelmesebb és legérdekesebb hetilapnak ígérkezik, amennyiben minden évfolyama a legkitünőbb írók tollából erdő könyvtárral ér fel. Minden évfolyama hoz 4 legmodernebb regényt, 100 remek novellát, 150 gyönyörű verset, 52 nálunk képen alig ismert híres külföldi emberek arcképét, 52 életrajtot és 150—200 művészeti irodalomtörténeti, művelődéstörténeti stb. cikkeket. Egész Europa, Amerika, Japán, China, Perzsia irodalmának leggyönyörűbb termékeivel ismert meg, úgy, hogy minden intelligens embernek nélkülözhetetlen olvasmánya. — Kiadóhivatal: Nádor-utca 15

Wörishofeni levelek.

II. Levél.

Wörishofen, 1894. aug. 8.

Kedves Barátom!

Talán kissé bő áldásnak tekinted, hogy még haza sem ért első levelem és már is a másodikat írom. Ennek oka igen egyszerű. Addig ugyanis nem akartam megkezdenni a levelezéseimet, míg az itteni sajtószerű viszonyokkal teljesen meg nem ismerkedtem és a világhírű vizkúrát alaposan át nem tanulmányoztam; későbbre pedig már nem hasznáthatom eme sorok megírását, mert pár nap múlva magam is hazafele igazítom a kocsí rudját.

Eme körülmény reád nézve talán annyiból látszik kellemetlennek, mert lapod csak egyszer jelenik meg hetenkint és így csak hosszú időközökben közölheted ezen sűrű egymásutánban következő leveleket. Azonban ez epen ne aggaszson; mert tartalma nincs időhöz kötve. Valamint a beavók röviden vázolandó bajor viszonyok és a leirandó vizkúra az erőteljes bajor nép konzervatívizmusa és a jó öreg úr vaseszége következtében nem néznek holmi hirtelen változásnak eléje; épügy eme levelek tartalma hetek múlva is ugyanazon értékkel és érdekeltséggel fognak bírni melyekkel bírnak most, — ha ugyan bírnak.

Leveleimre nézve pedig ezen körülmény talán még csak előnyös lehet; mert, ha szerkesztői szikla-kemény kedvelen hajótörést szenvednek, egymást vigasztalva együttesen vándorolhatnak a papirkosarba és majdan a hideg ősz közeledével golyák módjára valamely melegebb legkörű vidékre.

Midőn az út fáradozalmaitól eltikkalt utas utazásának kitűzött czélpontjához közeledik, képzeletében rendszeren bizonyos fogalmat alkot magának már előre ama hely minőségéről, hova eljutni iparkodik amaz értesüések nyomán, miket utközben nyert. Azonban ezen öngyártmányú fogalom ritkán szóltta megközelíteni a valóságot, hanem rendszeren vagy messze túlszárnyalja és akkor vermes reményünkben esalatkozva fintorgatjus az orrukat, vagy pedig meg sem közelíti s akkor bámulva hordozzuk körül tekintetünket. Eí is hasonlóan jártam mint annyi sok mások. Nagyon sokat olvastam és hallottam már útrakelem előtt a hideg vizkúráról. Utközben pedig minél inkább közeledtem Wörisho-e-hez, annál több utitársat találtam, kik már másod-, harmad-izben teszik meg az utat; ezektől azután annyi mindenféle értesülést nyertem eme helyről, hogy majd megcsömörlöttem bele. A nyert értesüések nyomán én is előre megalkottam magamnak egy szerény fogalmacskát az újabb időben világhírűvé vált Wörishofenről és a beane defilírozó mészáros seregéről. Midőn azután a türkheimi vasutállomáson a nálammal legalább is százszor nagyobb teher vontatására talán nagyon is alkalmas, de a kíváncsi személyek állítására annál alkalmatlanabb két dromedár bajor ló által tova-viszolt s legalább is tíz terjedelmes egység számára berendezett hatalmas nagyságú omnibuszon a hosszas utazás alatt össze-visszatörő lött különben se valami nagy terjedelmű tagjaimat kényelmesen elhelyezve kétségbeeszt lassúsággal ballagva nagy nehezen közelegtem utazásom kitűzött végpontjához s az útmenti fenyveserdők között fel-felcsillámlani láttam már a távolból a vöröstelejtű házaikat, magam is valóban kíváncsi voltam rá, vajlon megközelíti-e a valóságot legalább pár lépésnyire is ama fogalom, melyet róla magamnak alkottam.

Miután végre-valahára végig döcögött könnyű személységgel a terjedelmes omnibusz Wörshofen kavicokkal bőven kibélelt kanyargós utcaiban egész a „Kur-Haus” díszes kapujáig, messze túlhaladta merész szárnyú képzeletet ama kép, mely szemem elé tárult. Már utközben is találkoztam künn a mezőn egyesekkel és egyes csoportokkal, kik kirándulásaikról kissé megkésve érkeztek haza. S ha már ezek öltözte is nagyon furesának tűnt fel annál nagyobb okom volt a bámulásra megérkezésünkor. Ép akkor vegezték be ebédjüket és csak úgy özönlöttek ki a nagy ebédlőből; mindegyik felgyűrt nadrágban meztláb nagy szanduliában hajadonfővel úgy szalmakalapban, s historiai nevezetességre Kneip-ingben, melyre csak itt-ott lehetett látni holmi felsőruha-felet felhúzva. Midőn a világ minden nyelvén larmázva körülözönlöttek, jobbra-balra tekintgetve önkénytelenül is azt a kérdést intéztem magamhoz: vajon nem tevedtem-e a lipót-mezőre? Csakhamar meggyőződtem azonban róla, hogy közülök egy sem szenved kannibál-mániában — legalább ebéd után nem; mert mindegyik neki indult a kavicsos utca különféle kanyarulatának vagy le a tetsélt a ház előtt. Jó magam pedig jócskán ehés levén, egyenesen a nagy ebédlőterem két szárnyas ajtajának vettem az utamat azon reményben, hogy ott, a hol ennyien jöttek, tán csak jut nekem is valami harapni való. Nem is csalókoztam, mert a sürgölődő mizerisordianus fráterek legott gyakorolták az irtalmasság cselekedetét: „ehézöknék etelt adni” s azonnal feltáldták a híres Kneip-kosztot az ujonczok számára.

Már gyermekkoromban is sokszor hallottam emiegetni, hogy az ehéség legjobb szakács, sőt úgy tudom, miszerint ez ottthon közmondással is vált: azonban csakhamar ama szomorú tapasztalatra jöttem, hogy ez a nagy garral hangoztatott honi közmondás minden erőlködésem dacára is alighanem esőtörtököt mond (pedig éppen pentek volt), mert még meg sem ettem és a „Kraftsuppe” már is kifelé vándorolt. No — mondom — ettől se fogok ám kigömbölyödni.

Pedig annyiban mégis csalókoztam, hogy meg nem gondoltam, miszerint idővel mindent meg lehet szokni és azért nem volna szabad semmit és senkit az első benyomások után meg, vagy elítélni. Nem is szólva ugyanis arról, hogy lassanként hozzászoktam, vagyis inkább hozzászoktattam gyomromat a Kneip-koszthoz, alig telt bele pár óra — és kedves honfiám engem is beöltöztettek a Kneip-kosztjümbé, és így amit előbb másokon kikacagtam, abban most önmagam fölött neveteltem. Es ezt bizony meg is tettem, olyan furesának tűntem fel önmagamnak is ebben az új jelmezből. Különbözők voltak éppen ne csodálkozzál: mert ha a közmondás szerint „egy bolond százat csinál” miért ne csinálhatna 4—5000, egyet?! Sőt nem is olyan sok idő kellett hozzá, midőn saját tapasztalatomból győződhettem meg róla, hogy az a látszólagos bolondság bizony nem bolondság; mert a Kneip-kosztum egészségi szempontból nagyon is célszerű és hasznos, sőt az elpuhult test edzésére és a megromlott egészség helyreállítására föltötte szükséges is és ez a jó öreg Kneip bácsi nagyon is okos ember, hogy ezt kifundálta. Jövő levelemben bőven ki fogom ennek igazságát mutatni, mert most az itteni viszonyokat akarom veled előbb megismertetni. Szükségesnek velem ugyanis, mielőtt magát a vizkúrát, annak alkalmazását és hatását leírnám, hogy először magáról a községről és annak környekéről szóljak, ahol a kúra alkalmaztatik és elmondjak egyet-mást az itteni lakosságról, kik között az a roppant sok idegen használja a mezitlábás kúrát.

Wörshofen egy hosszúkas keskeny kis völgyben fekszik és a Wettbach két partján délnyugati irányban húzódik. Itt a nagyobb községek közé számíttatik, otthon pedig a kis faluk közt volna a helye, mert állandó lakosságának száma csak 1200. Talaja mindenütt kavicsos, mint minden körülvevő bajor község. Ép azért dacára a roppant sűrű és huzamos esőzésnek, sár soha nincs, mert a meneteles kavicsos talajról azonnal lefolyik a víz a patakba; a por pedig minden egyébtől eltekintve, már magának a folytonosan nedves időjárásnak következtében is ismeretlen ezen a vidéken.

Nem olvastam ugyan még eddig meg az épületek számát, de az egész községben aligha van több 250 lakóháznál a középületekkel és villákkal együtt, melyek három utcát képeznek. Ezen utcák a Wettbach kanyargós folyása szerint igazodnak és nagyon tekervényesek s apró szűk közök által annak egymással összekötve, melyek nagy részén kocsival nem is lehet közlekedni.

De hát hol fér, el az a sok fürdő vendég ebben a kis községben? Kérded talán. Bizony hajos volna lakást találni ezen kevés számú házban ennyi ember számára, ha a magyarországi falusi lakók mintájára volnának építve az itteni lakóházak. Azonban itt egészen másként építik a házak és a miénktől nagyon is elütő berendezéssel bírnak. Kivétel nélkül minden bajor falusi lak villaszerűen van építve tömteletlen apró ablakkal és sok kis szobácskával. Rendesen 8—10 ablak is van a házak végen egysorban, melyek kivétel nélkül mind legalább is egy emeletesek. Sőt ha tekintetbe vesszük amaz építési szokást, hogy a házak padlása is lakószobákká van átalakítva, még pedig emeletre: ennél fogva egy közönségesen épített bajor falusi ház bizvást 3 emeletesnek is mondható. A szobák igen kicsinyek és alacsonyak a közönséges házakban s a lehető legegyszerűbben vannak beburtozva; de a világ minden részéből ide özönlő sok idegenre való tekintetből újabb épített számos nyaraló modern stílusban van építve és az aránylag jó magas szobák némi kis kényelemmel is vannak berendezve. Az épületek igen szilárdan vannak építve és tetőzetük kivétel nélkül pirosra van befestve. Nád- vagy gyékényfedezés házat sehol se lehet látni. Kerítése csaknem minden háznak hiányzik azon egyszerű okból, mert a bajorok lakóházaikat nem is szokták bekeríteni.

A tisztaság itt nagyon is másodrangú kérdés. Csaknem minden valamire való ház előtt fel van halmazva egy kisebb-nagyobb rakás trágya és a konyha ajtó közeléből elmaradhatlan deszkákkal vagy legtöbnyire csak vékony tenyővel fedett erjesztő gödör, melyben a trágyalé öszszegyűlik. Ez képezi az ő legdrágább kincsét lakójukat. Ebből folyton hordják ki egy hosszú tojásdad alakú hordóban és becses lét a szántóföldök és faszalók öntözésére. Ez náluk nagyon természetes, de ha nem is valami izéles, mindenesetre igen hasznos szokás. Sőt úgy veszem észre, hogy ez képezi a gazdák gazdagságának mérvadóit.

Te talán orrfintorgatva olvasod eme sorokat; de a mi gazdáink nagyon is okosan tennék és sok hasznot meríthetnének belőle, ha ebben oktal-móddal követnék a bajorok példáját. Ennek a szegény bajor embereknek alig van pár darab jószága és mégis képes összeszántó és kapáló földjeit egész éven át folyton termékenyíteni azon trágyalével, melyet kisdél trágyadomljának öntözése által erjeszt; a mi gazdáink pedig folyton panaszkodnak, hogy a járasosztás után nem képesek annyijószágot tartani, hogy földjeiket kellően trágyázzathatják. Kisröcsék csak meg követni a bajorok példáját s dus aratásra és kaszálásra számíthatnak. Igaz hogy nem valami szép és kellemes foglalkozás a sinter szerepére vállalkozni; de a hasznos és szükséges — szerintem bizvást elébe tehető a szépség; és kellemese — legalább gazdasági szempontból igen!

Nóde minden hasznossága mellett sem akarok ezzel traktálni és hosszas firkálásommal becses türelmedet próbára tenni; azért a község nevezetességeinek leírását és lakosságának jellemzését jövőre hagyva, vagyok a viszontlátásig:

Lippay.

Yasúti menetrend.

Érvényes 1894. május 1-től.

Zenta-Szeged		Szeged-Zenta	
Zenta ind.	7 ¹⁰ 5 ²⁵	Szeged ind.	4 ¹⁵ 2 ²⁰
Adorján "	7 ³⁷ 5 ⁵⁰	Röszke "	4 ⁴⁰ 2 ¹⁴
O-Kanizsa "	8 ⁰⁷ 6 ³⁸	Horgos "	5 ⁰¹ 3 ¹²
Martonos "	8 ²² 6 ⁵⁸	Martonos "	5 ²⁰ 3 ³⁴
Horgos "	8 ⁵⁰ 7 ²⁸	O-Kanizsa "	5 ⁴³ 3 ⁵⁷
Röszke "	9 ⁰⁹ 7 ⁴⁰	Adorján "	6 ⁰⁵ 4 ¹⁸
Szeged ér.	9 ³² 8 ⁰³	Zenta ér.	6 ³⁰ 4 ⁴³

Zenta-Szabadka		Szabadka-Zenta	
Zenta ind.	7 ³⁰ 4 ⁰⁵	Szabadka ind.	5 ¹² 2 ¹³
Zentai szál. "	7 ³² 4 ³⁷	Békova "	5 ⁴⁰ 2 ⁴²
O-Kanizsa sz. "	8 ⁰⁷ 5 ⁴³	O-Kanizsa sz. "	6 ¹¹ 3 ¹¹
Békova "	8 ²⁶ 5 ³⁰	Zentai szál. "	6 ³³ 3 ³⁵
Szabadka ér.	8 ⁵³ 6 ⁰⁷	Zenta ér.	6 ⁵⁹ 4 ⁰⁴

Zenta-Ó-Becse		Ó-Becse-Zenta	
Zenta ind.	7 ³⁰ 4 ⁵³	Ó-Becse ind.	4 ⁴⁸ 2 ⁰⁰
Ada "	8 ¹² 5 ³⁰	Petrovoszello "	5 ¹⁸ 2 ³¹
Mohol "	8 ³⁵ 5 ⁴⁵	Mohol "	5 ⁴⁵ 2 ⁵³
Petrovoszello "	8 ⁵⁷ 6 ⁰⁵	Ada "	6 ⁰¹ 3 ¹¹
Ó-Becse ér.	9 ²² 6 ³⁸	Zenta "	6 ⁴⁰ 3 ⁵⁴

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

SZIGETHY ISTVÁN.

Arena.

A Lópiacz-téren Tautz Péter igazgatása alatt álló művésztszűlulat naponként esti 8 órakor

nagy előadást

tart. A társulat a mai kor legelső művészei és művésznőiből áll s mutatványaikkal élvezetes estét szereznek a nézőközönségnek.

Különleges, meglepő mutatványok!

Naponként új és változatos műsor, mely erőművészet, nemzeti táncz, légtornászati, kötéltáncz, zenebohózat, néma képlel sat. mutatványokból fog állani.

Előadás alatt a legjobb magyar Clown fogja a közönséget folytonos derűtlenségben tartani.

Ma vasárnap, 19-én és holnap 20-án, Szt.-István napján

két nagy előadás

tartatják. És pedig: d. u. 4 órakor és esti 8 órakor.

A n. é. közönség becses pártfogását és szíves látogatását kéri

Zentán, 1894. aug. 18.

Tautz Péter

arena-igazgató.

5437. sz./Tkv. 894.

Árverési hirdetményi kivonat.

A zentai kir. járásbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a zentai általános takarékpénztár végrehajthatóan Nagy János zentai lakos végrehajtást szenvedő elleni 400 frt tőkekövetelés és járulékaí iránt végrehajtási ügyében az árverést a zentai kir. jbiróság területén lévő s a zentai 6499 szíjkyben foglalát 4621 hrsz. ingatlanra 802 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1894. évi szeptember hó 14. napján d. e. 10 órakor a kebelheli tkvi hivatalban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron ahul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át készpénzben vagy szabályrendeletileg óvadékképesnek nyilvánított értékpapírban a kikiáltott kezehez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Zentán, a kir. jbiróság mint tkvi hatóságnál 1894. évi június hó 25-ik napján.

Kósa Károly.
kir. aljbíró.

Ház-bérbedás.

A Kossuth és Ósz-utca sarkán 909 ö. i. szám alatt levő bolt-helyig — s ugyanott egy ujonan épült lakás, mely 3 szoba, konyha és kamrából áll; vagy pedig az Árpád-utczában 266. ö. i. számú (a kir. közjegyzőséghez 4-ik) lakóház, mely áll 3 utcazi, 1 udvari szobából, előszoba, konyha, kamra és pinceből, és alsó épületből, száraz kapubejárással — bármelyik azonnal haszonbérbe adandó, esetleg örök áron is eladó.

Zenta, 1894. aug. 18.

Szabó Sándor
divatárú-kereskedő.

Magyar nemzeti

Kossuth-szappan

a legjobb, legolcsóbb és legfinomabb a használatban. A legtisztább zsíradékokból van készítve, tartós, kellemes illatú s minőség tekintetében föltűnően minden eddig fogalomban levő szappannemeket.

Kapható a legtöbb illat- és szappangyára szerkesztésben s közvetlenül pedig alulírott nál.

Greysen és társa

illat- és szappangyára
Bees, II., Praterstrasse 11.

Főraktár: Budapest, 1894. augusztus 1-től saját házban VI., Váci-körút 57^a sz.

KÜHN EDE

gazdasági gépgyár Mosonban, (alakult 1856-ban)

ajánlja általánosan kedvelt, egyszerűségében felülmulhatlan s több mint 14.000 példányban elterjedt

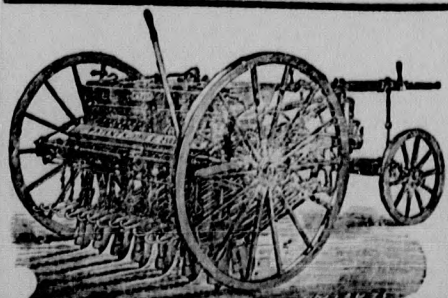
HUNGARIA DRILL és JUBILEUM DRILL

sorvetőgépeit leszállított arakon.

Hegyes, hullámos területre „MOSONI DRILL” legújabb, legegyszerűbb sorvetőt.

Sack-féle ekék, két és többvasú ekék. Laacke-féle szántóföldboronák 12-féle nagyságban.

Laacke-féle kedvelt rétboronák. Rosták, Konkolyozók. Kítűnő szelelő magtár-rosta (33 frt), meglepő

munkaképesség,
VENTKY-féle
FÜLESZTÖK.

Szeccsa- és répvágók
stb.

Árjegyzékek bérmentve.

Főraktár:

BUDAPEST, 1894.

augusztus 1-től

saját ház

VI., Váci-körút 57^a

